

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Susan Carlisle
Gyorshajtásért életfogytig

Louisa George
Az olasz doki

Carol Marinelli
Napkelte Barcelonában

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Carlisle, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *Hot-Shot Doc Comes to Town* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Magyarra fordította: Fejes Zsuzsa

© Louisa George, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *Tempted by Her Italian Surgeon* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Magyarra fordította: Herczog Gábor

© Carol Marinelli, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *The Baby of Their Dreams* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: *a Szívhang különszám 62. számában, 2018*

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-656-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Carlisle

Gyorshajtásért életfogytig

1. FEJEZET

Shelby Wayne doktornő hirtelen arra lett figyelmes, hogy közvetlenül a rendelője ajtaja előtt egy élénkpiros jármű áll be a parkolóba. Bizonyára megérkezett a nagybátyja által küldött jó nevű orvos, gondolta, s fanyarul hozzátette magában: mindössze hatórás késéssel.

A kicsit poros ablakon át izgatottan vette szemügyre az elegáns, nyitott kabriót. Nyugat-Tennessee-nek ezen a vidékén senki sem jár ilyen szép kocsival, errefelé ugyanis a praktikus kisteherautókat, furgonokat vagy terepjárókat részesítik előnyben, nem pedig a drága karosszériát.

Az asszonynak valójában nem sok kedve volt Gene bácsi legújabb kísérletében eljátszani a bébiszitter szerepét, de mivel a rendelőben tényleg elkelt a segítség, nem zavarhatta vissza a férfit Nashville-be. Végtére is kapott egy ingyen munkaerőt két hétre, amiért csak hálás lehet a bácsinak. Ráadásul ha elég ügyes, talán ennyi idő alatt meg tudja győzni a fickót, hogy nagyobb szükség van rá itt, Bentonban, mint ott, ahol most dolgozik. Fölöttébb üdvös lenne a dolog, mert ahhoz, hogy a rendelőt megtarthassa, mielőbb találnia kell legalább még egy orvost.

Ránézett a csíptető írótablára, hogy lássa, ki a következő páciens, aztán kiment a váróba, hogy megkeresse Mrs. Stewartot. Mivel a kedves, idős hölgy már rosszul hallott, közelebb akart menni hozzá, de ekkor egyszeriben nagy csönd támadt, és mindenki az ablak felé fordult.

Maga Shelby is mozdulatlanul dermedve figyelte, ahogy a sportkocsi vezetője kiszáll, s amint a tekintetük egy másodpercre találkozott, még a lélegzete is elakadt.

Akár veszélyesen vonzónak is nevezhette volna a férfit, ám ekkor észrevette, milyen megvető pillantással pásztázza végig ez a playboy a közeli, csaknem üres bevásárlóközpont boltjait. Mégis hogy jön ahhoz, hogy úgy tegyen, mintha rangján aluli lenne Bentonban dolgozni? – háborgott magában Shelby.

Ő maga mindig is úgy érezte, hogy miután Jim, a férje meghalt, a lehető legjobb döntést hozta meg azzal, hogy itt maradt. Bár a szülei szerették volna, ha hazatér, és a szülővárosában nyit rendelőt, Shelby tudta, hogy idetartozik. Ez az a hely, ahol ők ketten Jimmel otthont teremtettek maguknak, és ahol mindenki feltétel nélkül támogatta, amikor megözvegyült. Shelby biztonságban érezte magát itt.

A várakozó betegek nagy figyelemmel követték, ahogy a férfi a bejárati ajtóhoz lép, és maga felé húzva megpróbálja kinyitni. Sikerral persze nem járhatott, mert kocsija annyi helyet foglalt el a járdából is, hogy az ajtó szabályosan nekiütközött.

Shelby alig tudta elrejtteni kárörvendő kuncogását. Na hiszen, jól bemutatkozik ez a pökhendi alak a helybélieknek! Ma este már mindenki tudni fog erről a malórról. Ez volt a legjobb a kisvárosi létben – no meg egyúttal a legrosszabb is. Nevezetesen, hogy mindenki tudott mindent. Ha valami baj történt, a barátok és a szomszédok azonnal egymás segítségére siettek, ugyanakkor senki sem hagyta volna ki, hogy rosszmájúan továbbadjon valami szaftos, friss pletykát.

A férfi halkán átkozódva megfordult, és visszament a kocsijához. Kinyitotta a vezetőülés felőli ajtót, majd éppoly elegánsan, mint ahogy kiszállt, beült újra a volán mögé, egyik lábát hanyagul a talajon felejtve. Elindította a motort, s miközben a rendelő ablakai beleremegtek a zajba, addig hátrált az autóval, amíg a járda fel nem szabadult. Aztán kiszállt, és becsapta a kocsiját.

Hosszú léptekkel közeledett újra a rendelőhöz, s már a mozdulatán, amellyel az ajtót feltépte, látszott, mennyire bosszús.

Shelby annál nyájasabban mosolygott rá, nehogy azt higgye, kigúnyolja a szerencsétlen parkolás miatt.

- Maga bizonyára Stiles doktor. Órák óta várom.
- Wayne doktor?
- Shelby Wayne – nyújtotta kezét az asszony.
- A neve alapján azt hittem, férfi – rázta meg a kezét a jövevény. – Taylor Stiles vagyok.

Erős, meleg kézfogása volt, nem olyan nyirkos tenyerű, lagymatag, amilyenre az asszony számított egy puccos autón járó, divatosan öltözött, nagyvárosi orvos esetében.

– Sajnálom, ha csalódást okoztam – jelentette ki csöppnyi iróniával.

– Semmi kifogásom, ha két fiatal flörtöl egymással – vetett rájuk sokatmondó pillantást Mrs. Stewart. – De ha befejezték, törődnének kicsit az isiászommal is?

Taylor meghökkenve bámult rá, Shelbyt ellenben mulattatta kedvenc páciensének stílusa. Megköszörülte a torkát, és elmosolyodott.

– Természetesen, Mrs. Stewart, most maga következik. – Azzal a csíptető táblát Stiles doktor kezébe nyomta. – A hölgy neve alatt megtalálja a következő beteg nevét. Vigye a kettes kezelőbe! – mutatott a folyosó felé. – Én is rögtön jövök, amint végeztem.

A férfi felvonta a szemöldökét, mint aki egyáltalán nincs hozzászokva, hogy mások utasítsák, de aztán zokszó nélkül megfogta a táblát. Egykettőre megtalálta és hangosan felolvasta Greg Hankins nevét, majd a gyereket meg az édesanyját a kettes kezelőhöz terelte.

A doktornő ezalatt bekísérte az egyesbe a betegét.

– Kicsit fenn hordja az orrát ez az új fiú, de tagadhatatlanul jól néz ki – jegyezte meg Mrs. Stewart, és óvatosan leereszkedett egy székre.

– Igaza van – mormolta az orra alatt Shelby, föl sem emelve fejét a hetvennégy éves hölgy terjedelmes betegaktáiból.

– Láttam ám, hogy maga is észrevette! – tette hozzá Mrs. Stewart. – Ugyan már, aranyoskám, kezdjen el végre újra élni! Már három éve, hogy Jim elment, de maga itt van.

Ahogy az emlékek feltolultak benne, Shelby úgy érezte, mintha éles kést döftek volna a szívébe. Annak idején nem sokkal maradt le Jim mögött az úton, de mire a baleset helyszínére ért, már semmit sem tehetett. Férje kisteherautója felcsavarodott egy fára, ő maga pedig olyan súlyosan megsérült, hogy Shelby képtelen volt elállítani a vérzést.

Jim életét nem menthette meg, de már három éve mindent elkövetett, hogy közös álmukat valóra váltsa, és tovább működtesse a rendelőt. Benton lakóinak szükségük van orvosi ellátásra, neki pedig kellett, hogy valakinek szüksége legyen rá.

– Ne is törődjön velem, Mrs. Stewart, elvégre nem én vagyok itt a beteg! – nézett kedvesen az idős asszonyra.

– Csak azért teszem, mert maga nem foglalkozik eleget magával.

– Rendben, de előbb azért hadd vizsgáljam meg! – mondta Shelby, s miután segített betegének megszabadulni a felső ruháitól, elővette a fonendoszkópját, és a mellére helyezte.

– Mindig csak a rendelőre gondol – dohogott tovább kis idő múlva Mrs. Stewart. – Pedig most, hogy dr. Kildare felbukkant, szórakozhatna is egy kicsit.

– Ki az a dr. Kildare?

– Ó, a hatvanas években volt egy tévésorozat hőse, de ez az új doki roppantul emlékeztet rá. Éppen olyan magas, sötét hajú, nyalka.

– Nyalka? – nevette el magát Shelby, akinek sosem jutott volna eszébe ez a szó. – És ennyi már elég lenne a boldogsághoz? Jól feladja nekem a leckét! Hiszen nem is ismeri ezt az embert, sőt én is csak alig. Mellesleg nem marad itt sokáig.

– Annál inkább ki kellene használnia az időt! – biztatta Mrs. Stewart.

– Megpróbálom, de csak a maga kedvéért – paskolta meg kedvesen páciense karját a doktornő.

Taylornek megint csak az jutott eszébe, hogy ezúttal jól elpuskázta. A bíró mindenáron ragaszkodott az ítélethez, ami azt jelentette, hogy szociális munkát kell teljesítenie valahol vidéken. Ráadásul az ügyvédje is óvta attól, hogy ujjat húzzon a pasassal. Persze ha nincs ez a gyorsajtási ügye, most Nashville-ben lehetne, és vezethetné a jól felszerelt baleseti részlegét, nem pedig itt, Bentonban kínlódna. Évekkel ezelőtt egy ehhez hasonló kisvárosból menekült el, és azóta se vágyott oda vissza.

Felemelte a korához képest nagyra nőtt, kétéves fiúcskát, és a fémborítású vizsgálóasztalra ültette. Vajon hány helyen használnak még ilyet? – futott át az agyán. De hát a rendelő egész

berendezése az ötvenes éveket idézte.

A srác vékony, törékeny alkatú édesanyja közben óvatosan letett a földre egy barna papírzacskót. Mozdulatából fáradtság és szomorúság áradt, ami Taylort a saját anyjára emlékeztette.

– Mi a baj Greggel? – kérdezte, s közben igyekezett megtartani a rúgkapáló gyereket.

Ilyen volt valaha ő is: egyházi adományokból öltöztetett, örökké piszkos kis kölyök. Egy pillanatra eluralták az emlékek, aztán megrázta a fejét, hogy száműzze a múlt sötét képeit. Évek óta nem gondolt már a gyerekkorára.

– Azt hiszem, van valami az orrában. Várjuk meg Wayne doktornőt, majd ő kiszedi!

Nem bízik bennem, gondolta Taylor bosszúsan, pedig ő egy tekintélyes kórházban dolgozott, ahol nemigen szokták megkérdőjelezni a hozzáértését.

– Én is meg tudom nézni – jelentette ki professzionális mosollyal, és körbehordozta tekintetét, ám olyan eszközt, amellyel kellően megvilágíthatta volna a kérdéses területet, sehol sem látott. – Bocsánat, de legalább egy lámpára azért szükségem volna.

– A fiókban van egy kis zseblámpa – mutatott a szintén fémből készült, gurulós asztalkára az anya.

Taylor kihúzta a fiókot, és nagy öröme még egyszer használatos kesztyűt is talált benne. Miután felkészült, belekukkantott a gyerek orrába.

– Aha, itt van, a bal oldalon. Szerintem egy babszem. Nem bánja, ha kiveszem? – pillantott az asszonyra. – Wayne doktornő egy darabig még nem fog ráérni.

– Persze – felelte egykedvűen az anya.

– Csak kellene...

– A nagy csipesz amott van a kocsin, egy bögrében.

– Gyakran jártak már itt hasonló problémával?

– Két héten belül ez a harmadik alkalom.

– Tényleg? – Taylor elgondolkodva figyelte a gyereket, aztán egyetlen ügyes mozdulattal eltávolította a babszemet, majd a kesztyűvel együtt a szemetesbe dobta. – Kész is, fiatalember! – Azzal leemelte a fiúcskát az asztalról, és talpra állította.

Ebben a pillanatban a gyerek, mintha csak egy gombot nyomtak volna meg rajta, torkaszakadtából ordítani kezdett.

– Mi a baj, drágám? Nagyon fájt? – kapta fel az anyja, és szemrehányón meredt az orvosra.

Remek! Így kell megtanítani a kölyköt, hogy féljen tőlem, gondolta Taylor.

– Nyalókát akarok! – bömbölte Greg.

A férfi agyában ekkor már derengett valami.

– Lehet, hogy minden ilyen beavatkozás után kap egy nyalókát Wayne doktornőtől?

Az asszony bólintott.

– Figyelj ide, Greg! – nézett az orvos olyan szigorúan a gyerekre, hogy az rögtön abbahagyta a sírást. – Ha egy hétig nem dugsz semmit az orrodba, eljöhetsz a nyalókáért. Megértetted?

A kölyök bólintott, majd piszkos hüvelykujját a szájába dugta.

– Rendben, akkor találkozunk a jövő héten! – veregette meg a vállát Taylor.

Mielőtt elhagyták volna a kezelőt, az anya még az orvos kezébe nyomta a papírzacskót.

– Ezzel tudok fizetni – motyogta, s már ott sem voltak.

– Köszönöm – mondta a férfi, aztán a távozók háta mögött kinyitotta a zacskót.

Ahogy a hat tojást meglátta, menten eszébe jutott, hogy az ő édesanyjának se volt soha pénze a fiai orvosi ellátására, ezért takarítást vállalt a vizsgálatokért cserébe.

A fene egye meg azt a bírót, amiért pont egy ilyen helyre küldte!

– Hol a betegem? – nyitotta rá ekkor a kezelő ajtaját Wayne doktornő.

– Elment.

– Hová?

– Megvizsgáltam, és hazaküldtem.

Az asszony úgy húzta ki magát, mint egy haragvó istennő. Szép formájú mellén a férfi tekintete hosszabban is elidőzött volna, ha a villámló, szürke szempár nem szegeződik rá oly fenyegetően.

– Nem ezzel bíztam meg.
– Orvos vagyok, és elláttam egy beteget. Ennyi.
– Jöjjön velem az irodába! – mondta fojtott hangon a doktornő, és Taylor kénytelen volt engedelmeskedni.

Jóllehet nem tetszett neki, hogy úgy rendelik be az irodába, mint valami rosszcsont nebulót az igazgatónőhöz, nem feledkezhetett meg arról, hogy a büntetését tölti. A bíró ugyanis egyértelművé tette, amennyiben nem vállalja a rendelőben végzendő közösségi szolgálatot, börtönbe kell vonulnia.

– Igenis, főnök asszony! – húzta el gúnyosan a száját.

Az irodába érve Wayne doktornő azonnal becsukta maguk mögött az ajtót.

– Nincs rendben, Stiles doktor, hogy hat órát késik a rendelőmből, aztán úgy véli, azt csinál itt, amit akar. Ha pontosan ideér, lett volna időm elmagyarázni a munkamenetet. – Indulatos taglejtésekkel beszélt, s emiatt egyenes szálú, gesztenyebarna haja a válla körül röpködött. – Egyébként igazán nem érdekel, miért van itt, de elvárom, hogy kövesse az utasításaimat!

Taylorban felhorgadt a büszkeség. Mit képzeli magáról ez a nő? Óvatosan letette a tojásokkal teli zacskót az asztal közepére, aztán nekitámaszkodott a peremének.

– Nem hagyom, hogy úgy bánjon velem, mint egy nővértanulóval. A baleseti sebészet főorvosa vagyok egy nagy nashville-i kórházban. Ebben a lepukkant kis rendelőben egész biztos nem sok olyan probléma adódik, amelynek a megoldásához a maga segítségére lenne szükségem. Engem se tesz boldoggá, hogy itt kell lennem, de biztosíthatom, hogy jó orvos vagyok. S ha már akaratomon kívül előállt az a helyzet, hogy a maga betegei egy darabig az én betegeim is, javaslom, törődjünk inkább velük, mert tele van a váró.

A doktornő válaszra nyitotta a száját, de mert a meglepetéstől egy hang sem jött ki a torkán, mindjárt be is csukta. Taylor elégedetten vigyorgott. Úgy látszik, mégsem lesz olyan unalmas itt az élet.

Shelby csak nehezen tért magához benuultságából, aztán ő is elhagyta az irodát, és az orvos nyomába eredt. Stiles már a várónál járt, sőt szólította is a következő páciens.

Micsoda beképzelt alak! – méltatlankodott magában az asszony. Pedig hát ez az ő rendelője, pontosabban Jim és az ő álmának megvalósulása, úgyhogy itt senki se dirigálhat neki... Jó, most éppen igaza volt a férfinak, mert tényleg sok a beteg.

A délután gyorsan eltelt, s a két orvos csak olyankor találkozott, amikor jöttükben-mentükben összeütköztek a szűk folyosón. Shelby most már sajnálta, hogy a rendelő átépítésekor nem jutott eszébe kibővítetni itt a helyet.

Amikor először futottak egymásba, az asszony teste úgy megfeszült, mint a hárfa húrja, ha megpendítik, és különös bizsergés futott végig rajta. Persze, mert dühös vagyok, igyekezett magyarázatot találni a furcsa jelenségre. A második alkalommal Taylor rászégezte sötét szemét, és azt kérdezte:

– Tulajdonképpen hol van az asszisztensnő?

– Nincs asszisztensem. Csak a fogadópultnál szokott kisegíteni egy lány, de ma beteget jelentett. Egyedül csinálom mindent.

– Tényleg?

A férfi szemében mintha valami elismerésféle villant volna fel, de bármennyire jólesett a feltételezés Shelbynek, azért ebben nem lehetett biztos. Azt azonban kétséget kizáróan érezte, hogy tetőtől talpig előnti a forróság, akárha egy gőzfürdőbe lépett volna be.

Szerencsére a továbbiakban már sikerült elkerülnie, hogy találkozzanak, s a rendelés befejeztével nekiláthatott a takarításnak. Miközben ide-oda hajladozva gondosan feltörölt egy gyümölcsléfoltot a padlón, kicsit sajnálta, hogy a praktikus nadrág-blúz viselet helyett nem vehetett föl egy csinos nyári ruhát.

Csak tán nem annak a hólyagnak akarsz tetszeni? – teremtette le magát, majd felegyenesedett, és kitekintett az ablakon. Az épület előtt természetesen még mindig ott állt a piros luxusautó,

amelyen a „padlógázos” doki érkezett.

Ha nekem ennyi pénzem lenne, inkább a rendelőre költeném, merengett el Shelby, ám a következő pillanatban mégiscsak eljátszott a gondolattal, hogy milyen jó lenne egy ilyen nyitott sportkocsival száguldozni, miközben a haja szabadon lobogna a szélben. Biztos, hogy minden gondját-baját elfelejtené... arra a kis időre legalább.

Egyelőre azonban épp elég munkát adott neki az ablak megtisztítása, úgyhogy el is kezdte törölgetni a belső szárnyakat. Percekig csöndben dolgozott, amikor hirtelen léptek zaja ütötte meg a fülét. Félrehúzódott hát, hogy utat engedjen az aznapi utolsó betegnek, aki épp most távozott Stiles doktortól.

– Hogy van, Mrs. Ferguson? – szólította meg a sápadt, túlsúlyos asszonyt.

– Jobban lennék, ha maga ráért volna foglalkozni velem – fújtatott a megkérdezett.

– Talán nem elégedett a doktor úrral? – vonta fel a szemöldökét Shelby, s máris elhatározta, hogy még a mai napon útilaput köt a férfi talpára, ha a betegének valamilyen gondja támadt volna vele.

– Csak nem szeretem, ha idegen orvosok fogdosnak – vonta meg a vállát Mrs. Ferguson.

Akkor hát nincs különösebb baj, szögezte le magában nagy megkönnyebbüléssel a doktornő, és kedvtelve legeltette szemét az épp felbukkanó férfin. Tényleg olyan... nyalka, állapította meg mosolyogva, amint eszébe jutott Mrs. Stewart megjegyzése. Természetesen tudta, hogy a betegek nehezen fogadnak el egy idegent, s csak azért mentek be a férfihoz, mert órá túl sokat kellett volna várniuk. Titokban még örült is a ragaszkodásuknak, de persze ennek nem adhatott hangot.

– Stiles doktor csak a hó végéig segít nekem – igyekezett megnyugtatni az asszonyt.

– Az jó! – nyögött fel Mrs. Ferguson, miközben egy hatalmas táskát egyensúlyozott természetes csípőjén. – Remélem, aztán megint minden visszatér a régi kerékvágásba.

– Rólam beszélnek a hölgyek? – csatlakozott hozzájuk az orvos.

– Á, nem! – vágta rá az idős asszony olyan hangsúllyal, amelyből félreérthetetlenül kiderült, hogy de bizony eltalálta, pontosan róla volt szó.

– Engedje meg, hogy segítsek! – ajánlkozott a férfi.

– Egyedül is elbírom – markolta meg húsos ujjaival még szorosabban a táska fülét Mrs. Ferguson, és a kijárat felé kacsázott.

A doktor ennek ellenére kikísérte, és besegítette a kocsijába. Aztán Shelby is követte őket, hogy miután bent végzett, kívülről ugyancsak megtisztítsa az ablakot, s a visszatérő férfival összetalálkozott az ajtóban.

– Ezt a mogorva öreg hölgyet hamarosan utoléri egy szívinfarktus – mormolta fejcsóválva az orvos, és megdörzsölte borostás állát.

Fáradtnak tűnt, és Shelby csak most vette észre szeme körül a sötét karikákat.

– Tudom, de képtelen lemondani a szénhidrátról – bólintott, majd lendületes mozdulatokkal munkába vette az ablakot. Sietni akart, mivel már kezdett sötétedni. – Mindjárt végzek, és aztán mehetünk is hozzám haza.

– Nincs itt egy takarítónő?

– Carly, aki a pultnál fogadja a betegeket, néha átveszi ezt a munkát is, ha épp nincs randevúja. De többnyire van – nevette el magát Shelby.

– Csak nem magára hárul itt minden?

– Nézze, Stiles doktor...

– Taylor. És szerintem munkaidő után tegezhetjük egymást.

Az asszony úgy érezte, kicsinyes dolog lenne visszautasítania a férfi ajánlatát.

– Oké, Taylor – sóhajtott egy nagyot. – A helyzet az, hogy ez egy államilag támogatott rendelő, és azt a kevés pénzt, amit kapok, én inkább a betegellátásra fordítom.

– Értem. – A férfi végigpásztázta tekintetével a szegényesen berendezett helyiséget, amely tökéletesen megtestesítette mindazt, amit ő annyira igyekezett egykor maga mögött hagyni. Istenem, mit nem adna érte, ha most a pompásan felszerelt osztályán lehetne! De még a doktornőnél lévő szállására se fog soha eljutni, ha nem áll be segíteni. – Hol vannak a takarítószerkezetek? – kérdezte.

Shelby meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Az irodámban – felelte némi habozás után –, a szekrényben.

Amikor Taylor meglátta a műanyag felmosóvödöröt, azonnal eszébe jutott az anyja, aki szintén ilyet használt. Heti hat napban takarított mások után, hogy neki meg a két fivérének legyen mindig ennivalója és ruhája, mert a részeges apjuktól semmit sem várhattak.

– Add csak ide! – nyúlt Shelby a vödörért. – Nem venném a lelkemre, ha összepiszkítanád a drága cipődet.

– Ó, azt már elintézte a kis Jack Purdy, amikor lehányta.

– Sajnálom – komorodott el az asszony.

– Egyszerű munkahelyi baleset – jelentette ki a férfi könnyedén –, de most már osszuk el a feladatokat, hogy tényleg mielőbb végezzünk!

Nem egészen harminc perc múlva Shelby bezárta a rendelőt, és elindult a terepjárója felé.

– Te csak kövess! – intett oda a férfinak, aki pillanatokon belül helyet foglalt a sportkocsijában, s aztán onnan nézte végig, miként próbál életet lehelni a doktornő a maga ócska tragacsába.

– Szeretnéd, ha elvinnélek?

– Utálom, hogy ezt kell mondanom, de igen – hajolt ki a nyitott ablakon az asszony.

– Az a baj, hogy velem kell jönnöd, vagy az, hogy bedöglött a kocsid?

– Mindkettő – nézett fanyalogva Shelby a férfira, aztán fogta a táskáját, és odabaktatott hozzá.

Taylor készségesen kinyitotta a vezető melletti ülés ajtaját, és átvette a táskát, hogy elhelyezze hátul.

– Mi a csuda van ebben? – hökkent meg, ahogy a súlyát megérezte.

– Betegkartonok.

– Dolgoztál tizenkét órát, és még otthon is ezzel akarsz bajlódni?

– A rendelő az életem.

– Aha – mérte végig a férfi. – Azt látom.

– És kérek, ne parkolj holnap az ajtó elé! Vannak olyan betegek, mint például Mrs. Ferguson is, akik nem bírnak sokat gyalogolni. Nekik kell az a hely.

– Értettem – bólintott Taylor. – És most merre?

– Menjünk ki a parkolóból, aztán balra a főutcára! Nem lakom messze. A második emeletes fehér ház után van egy kis utca, és abban a harmadik ház.

– Tipikus kertvárosi idill – zsörtölődött Taylor, ahogy meglátta az ápolt gyepen egymás mellett sorakozó takaros épületeket és a szabadban hűsölő lakókat.

– Mindig olyan helyen akartam élni, ahol a szomszédok jól ismerik egymást, és a gyerekek biztonságban vannak, ha kimennek játszani – magyarázta Shelby. – De már meg is érkeztünk – mondta, ahogy egy piros téglás házhoz értek. – Te ott fent fogsz lakni – mutatott a ház közelében álló épületre, amelynek alsó szintjét a garázs foglalta el, míg egy külső lépcső az emeleti lakrészhez vezetett.

– Pompás – fintorgott boldogtalanul a férfi, akit már a rendelői állapotok is eléggé elkésérítettek.

– Úgy látom, máris számos hódoló akadt – intett szemével Shelby a kíváncsian báméskodó szomszédok felé. – Tudod, Bentonban ritkán látni ilyen autót.

– El tudom képzelni – morogta kelletlenül Taylor.

Már kamasz korában is utálta, hogy mindenki vele foglalkozott, de legalább most nem azzal keltett feltűnést, hogy ő a város közismert alkoholistájának a fia.

Miután leparkolta a kocsit, mindketten kiszálltak, s az asszony elgondolkozva nézett rá.

– Ha nem akarod, hogy beszéljenek rólad, viselkedj szerényebben! Ez az extravagáns megjelenés...

– Mi az, hogy extravagáns? – csattant fel indulatosan a férfi. – Mindenért, amim van, keményen megdolgoztam. Megengedhetem magamnak, hogy ilyen kocsival járjak, attól még nem vagyok hóbortos külön.

Ekkor az utca túloldaláról egy idősebb ember odakiáltott:

– Minden rendben, Shelby?

– Persze, Mr. Marshall – lépett közelebb hozzá az asszony. – Csak megmutatom Stiles doktornak,

hol fog lakni, amíg a városban van.

Taylor közben kinyitotta a csomagtartót, és kivette a táskáját. Úgy látszik, minden kisvárosban szeretik az emberek mások dolgába ütni az orrukat, állapította meg magában bosszankodva.

– Akkor jó – mondta Mr. Marshall. – Ugye nem felejtetted el az utcabált?

– Dehogy! Már alig várom.

– Hozd magaddal az új orvost is! Úgyis mindenki szeretné megismerni.

Más se hiányzik nekem, mint egy kisvárosi utcabál! – gondolta Taylor, de nem fejtette ki a véleményét, mert Shelby addigra már visszafordult felé, s a szeme haragosan villogott.

– Eszedbe ne jusson még egyszer így kiabálni velem, mert a szomszédaim vigyáznak rám! – Azzal megindult előre a garázs felé. – Csak tudnám, mitől vagyok éppen én a megfelelő szárazdada egy baleseti sebész mellett, akinek meggyűlt a baja a rendőrséggel – dünnyögte.